

Art. 70. W sprawach o przestępstwa przewidziane w artykule 65, o ile rozstrzyga je sąd powiatowy (pokoju), prawo popierania oskarżenia przed tym sądem służy niezależnie od innych organów państwowych również przedstawicielowi Urzędu Emigracyjnego.

Art. 71. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej 1852 r. wprowadza się następujące postanowienia:

- 1) zamiast więzienia orzeka się ścisły areszt;
- 2) czyny zagrożone ścisłym aresztem są występkami;
- 3) odwołanie można wnieść niezależnie od postanowień § 283 p. k.

Art. 72. Skazanie za występki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu na karę pozbawienia wolności nie niższą niż sześć miesięcy połączone jest:

- 1) na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z roku 1903 z pozbawieniem praw przewidzianem w artykule 30 k. k.;
- 2) na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z roku 1852 — ze skutkami następującymi w wypadku skazania za zbrodnię.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z roku 1871 przy skazaniu za występki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu można orzec utratę obywatelskich praw honorowych na zasadach § 32 k. k.

Art. 73. Odpisy wyroków sądowych, względnie orzeczeń władz administracyjnych w sprawach o naruszenie postanowień niniejszego rozporządzenia winny być przesyłane Urzędowi Emigracyjnemu celem wydania w razie potrzeby właściwych zarządzeń.

Rozdział IX.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 74. Członkowie Państwowej Rady Emigracyjnej, utworzonej na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1925 r. o utworzeniu Państwowej Rady Emigracyjnej (Dz. U. R. P. № 76, poz. 535) pełnią swe obowiązki do końca kadencji w temże rozporządzeniu ustalonej.

Art. 75. Koncesje na sprzedaż biletów emigrantom, wydane przedsiębiorstwom okrętowym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, zachowują swą moc do dnia 31 grudnia 1927 roku.

Art. 76. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w stosunku zaś do orzecznictwa karnego — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 77. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 2 miesiące po ogłoszeniu.

Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

W szczególności tracą moc art. 265 k. k. z 1903 r., ustawa z 21 stycznia 1897 r., zawierająca postano-

wienia karne odnośnie do trudnienia się sprawami wychodźstwa (austr. Dz. P. P. № 27) ustawa z 9 czerwca 1897 r. o wychodźtwie (Dz. Ust. Rzeszy niem. str. 463) oraz ustawa z dnia 4 listopada 1920 r. w przedmiocie uregulowania spraw dobrowolnej oraz przymusowej migracji ludności (Dz. U. R. P. № 108, poz. 707).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

800.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 13 września 1927 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o zwolnieniu przedterminowem osób, odbywających karę pozbawienia wolności z mocy wyroków wojskowych sądów karnych.

Na podstawie art. 1 pkt. 4 oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o zwolnieniu przedterminowem osób, odbywających karę pozbawienia wolności z mocy wyroków wojskowych sądów karnych (Dz. U. R. P. № 50, poz. 449) zarządzam co następuje:

§ 1. Minister Spraw Wojskowych decyduje o przedterminowem zwolnieniu:

A) oficerów, odbywających wszelkie kary pozbawienia wolności,

B) szeregowych i innych osób, skazanych wyrokami wojskowych sądów karnych, odbywających kary:

1) bezterminowego (dożywotniego) pozbawienia wolności, lub terminowego w wymiarze ponad lat sześć;

2) pozbawienia wolności w wymiarze poniżej 6 lat, wyznaczonego wskutek aktów łaski, zamiast

kary: śmierci, bezterminowego (dożywotniego) pozbawienia wolności, lub terminowego pozbawienia wolności ponad 6 lat;

3) pozbawienia wolności—bez względu na jego wymiar—za przestępstwa, przewidziane:

- a) w §§ 57—60, 62, 63, 70 (o ile jest zbrodnią), 71, 72 (o ile jest zbrodnią), 73, 83, 84, 85, 86, 95, 96, 97 (także w warunkach przewidzianych w § 98), 99, 100—104, 106—110 a, 119, 123, 140 wojskowego kodeksu karnego,
- b) w art. 99—119, 122, 123, 125, 126, 128—132, 135, 222, 455 p. 8 i 457 cz. 2 kodeksu karnego z 1903 r., oraz w art. 562 i 563 tego kodeksu, jeżeli czyn popełniono przez wybuch,
- c) w §§ 58—61, 65—80, ustawy karnej z 1852 r. w art. I i II ustawy z 17 grudnia 1862 r. (Dz. u. p. austr. № 8 z roku 1863) i ustawie z 27 maja 1885 r. (Dz. u. p. austr. № 134),
- d) w §§ 81—92, 102, 105, 106, 130 i 131 kodeksu karnego z 1871 r., w ustawie o zdradzie tajemnic wojskowych z dnia 3 czerwca 1914 r. (Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 195) i w ustawie o zbrodniczym i niebezpiecznym dla ogółu użyciu materiałów wybuchowych z dnia 9 czerwca 1884 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 61),
- e) w art. 94 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. № 61, poz. 609).

Prócz wypadków, przewidzianych wyżej, Minister Spraw Wojskowych decyduje o przedterminowym zwolnieniu, jeśli w poszczególnej sprawie to sobie zastrzegł.

§ 2. Dowódcy właściwi dla wojskowych sądów okręgowych (sądów admirałskich) decydują o przedterminowym zwolnieniu szeregowych i osób, nie należących do stanu żołnierskiego, skazanych wyrokami wojskowych sądów karnych w wypadkach, nie wymienionych w paragrafie poprzednim.

Są oni również władni wydawać decyzje w wypadkach przewidzianych § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile Minister Spraw Wojskowych w poszczególnej sprawie do tego ich upoważni.

W wypadkach, wymienionych w ustępach poprzednich niniejszego paragrafu, właściwym jest dowódca właściwy dla tego wojskowego sądu okręgowego (sądu admirałskiego), który orzekł w pierwszej instancji, względnie w którego okręgu znajduje się sąd rejonowy (marynarski), który wydał wyrok w pierwszej instancji. Właściwy dowódca decyduje po wysłuchaniu wniosku prokuratora wojskowego.

§ 3. Do decyzji o cofnięciu zwolnienia, właściwą jest po wysłuchaniu wniosku prokuratora wojskowego, ta władza, która zarządziła zwolnienie.

§ 4. Przedterminowe zwolnienie może nastąpić na prośbę lub z urzędu, nawet bez zgody skazanego.

Prośbę może wnieść skazany, jego obrońca lub pełnomocnik, małżonek, krewni i powinowaci w linii wstępnej i zstępnej, rodzeństwo, ustawowi zastępcy (opiekunowie, kuratorowie) i wychowawcy.

Prośby innych osób mogą stanowić powód do rozważenia sprawy z urzędu.

§ 5. Prośbę można zgłosić ustnie do protokołu lub pisemnie w komendzie (zarządzie) więzienia,

w którym skazany odbywa karę, u właściwego prokuratora wojskowego (§ 10 ust. 1 i § 18), lub też u przełożonej władzy skazanego według jego ostatniego przydziału służbowego.

Skazany, odbywający karę w więzieniu wojskowym, o ile jest szeregowym, może zgłosić prośbę tylko przy raporcie ustnie. Prośba o przedstawienie go w tym celu do raportu musi być uwzględniona.

Skazany, odbywający karę w więzieniu, podlegającym władzom cywilnym, może zgłosić prośbę także urzędnikowi zarządu lub nadzoru więziennego.

§ 6. Prośbę opinuje przede wszystkim komendant (zarząd) więzienia, w którym skazany karę odbywa. Komendant (zarząd) więzienia przeprowadza również potrzebne dochodzenia.

Do tego komendanta (zarządu) należy kierować wszystkie prośby, zgłoszone u prokuratorów wojskowych i u władz przełożonych skazanego.

§ 7. Prócz stwierdzenia, jak skazany prowadził się w więzieniu, należy zbadać osobiste stosunki skazanego, stosunek do służby wojskowej, poprzednie ukarania, o ile zaś skazany po zwolnieniu go z więzienia nie ma powrócić do czynnej służby wojskowej, to również: jego zdolność zarobkowania, sposobność do uzyskania pracy zarobkowej, lub zapewnienie warunków utrzymania w miejscowości, do której zamierza się udać, oraz inne okoliczności, uzasadniające lub uchylające obawy złego prowadzenia się zwolnionego w przyszłości i jako takie, mające wpływ na decyzję o zwolnieniu.

Co do sprawowania się skazanego w więzieniu należy dołączyć opinię zarządów więzień, w których skazany odbywał poprzednio część kary.

§ 8. Prośbę można zgłosić i przedstawić do decyzji już w ostatnich dniach piętnastu okresu, przewidzianego w art. 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 369) w brzmieniu art. 1 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r., jeśli $\frac{2}{3}$ kary nie przenoszą jednego roku, w innych wypadkach—już w ostatnich dniach trzydziestu tego okresu.

Jeżeli po wysłuchaniu opinii przychylniej zajdą lub wyjdą najaw okoliczności, uzasadniające zmianę opinii, komendant (zarząd) więzienia zawiadomi o tem właściwego prokuratora wojskowego. Prokurator ten, jeśli już przesłał swój wniosek władzy właściwej, skieruje do niej niezwłocznie otrzymane zawiadomienie, oświadczając, czy wniosek swój podtrzymuje.

§ 9. Jeśli prośbę zgłoszono przed terminem, przewidzianym w art. 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 369) w brzmieniu art. 1 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. i w § 8 niniejszego rozporządzenia, komendant (zarząd) więzienia zawiadomi o tem proszącego, jeśli ten jednak prośby nie cofnie, przedstawi ją właściwemu prokuratorowi wojskowemu.

Prośbę zgłoszoną przed terminem, przewidzianym w art. 13 ust. ost. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 369) w brzmieniu art. 1 p. 4 rozporządzenia

Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. odrzuca komendant (zarząd) więzienia. Zażalenie na taką decyzję komendanta więzienia wojskowego jest dopuszczalne tylko wedle wojskowych przepisów o zażaleniach, na decyzję zaś zarządu, podlegającego władzom cywilnym — tylko w trybie nadzoru służbowego.

Przepis o zachowaniu terminu, przewidzianego w art. 13 ust. ost. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 369) w brzmieniu art. 1 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. nie będzie miał zastosowania, o ile poprzednia prośba o przedterminowe zwolnienie została odrzucona, albo odmownie załatwiona jedynie z powodu jej przedwczesności wedle poprzednich przepisów o zwolnieniu przedterminowym (tymczasowym zwolnieniu, warunkowym zwolnieniu).

Postanowienia niniejszego paragrafu mają również zastosowanie do prośb, wniesionych przez osoby nieuprawnione, jeśli prośba nie da powodu do rozważenia sprawy z urzędu.

§ 10. Komendant (zarząd) więzienia przedstawia prośbę ze swoją opinią prokuratorowi przy wojskowym sądzie okręgowym, który wydał wyrok w pierwszej instancji, lub w którego okręgu znajduje się sąd rejonowy, który wyrok wydał.

Prokurator przy wojskowym sądzie okręgowym odrzuca prośbę, jeśli jest przedwczesna, albo jeśli wniosła ją osoba nieuprawniona, a prokurator nie widzi powodu do rozważania sprawy z urzędu; decyzja nie ulega zaskarżeniu. W innych wypadkach prokurator wojskowy — po uzupełnieniu dochodzeń, jeśli uzna je za potrzebne — przedstawi sprawę ze swoim wnioskiem do decyzji właściwemu dowódcy lub przedłoży ją Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu, zależnie od właściwości, określonej w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

Jeśli wyrok wydał wojskowy sąd rejonowy (sąd marynarski), prokurator wojskowy może według własnego uznania zażądać opinii właściwego dowódcy dla tego sądu przed postawieniem wniosku co do zwolnienia.

Właściwy dowódca dla wojskowego sądu okręgowego (sądu admirałskiego) poweźmie według własnego uznania decyzję co do zwolnienia w sprawie, przedstawionej mu przez prokuratora wojskowego. Decyzja właściwego dowódcy nie ulega zaskarżeniu.

Jeżeli właściwy dowódca nie zgodzi się z wnioskiem prokuratora wojskowego, przedłoży niezwłocznie sprawę Ministrowi Spraw Wojskowych do rozstrzygnięcia.

§ 11. Naczelny Prokurator Wojskowy odrzuca prośbę, jeśli mu ją przedstawiono pomimo, że jest przedwczesną lub, że ją wniosła osoba nieuprawniona, a nie widzi on powodu do rozważenia sprawy z urzędu; decyzja nie ulega zaskarżeniu. W innych wypadkach Naczelny Prokurator Wojskowy przedstawia sprawę ze swym wnioskiem Ministrowi Spraw Wojskowych, który poweźmie decyzję co do zwolnienia. Decyzja Ministra Spraw Wojskowych nie ulega zaskarżeniu.

§ 12. W decyzji, odmawiającej zwolnienia, należy wymienić datę, przed którą nie wolno zgłosić ponownej prośby (art. 13 ust. ost. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. Dz. U. R. P. № 59, poz. 369 w brzmieniu art. 1 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r.).

Odmowa prośbie skazanego, jego obrońcy lub pełnomocnika powoduje powyższy skutek co do prośby wszystkich osób. Odmowa prośbie innej osoby powoduje ten skutek co do prośb wszystkich osób, wyjąwszy prośby skazanego, jego obrońcy lub pełnomocnika.

§ 13. W decyzji, zarządzającej zwolnienie, należy z reguły nakazać zwolnionemu, aby zawiadamiał natychmiast o każdej zmianie swojego miejsca pobytu najbliższy posterunek policji państwowej (komisarjat pol. państw. w miastach) miejscowości, którą opuszcza i do której przybywa. Obowiązek ten ustaje z upływem terminu, w którym karę uważa się za odbytą. Koniec tego terminu należy zaznaczyć w decyzji.

Nakazu zawiadamiania nie wydaje się, jeżeli skazany po zwolnieniu zostaje odesłany do formacji wojskowej, a okres, po którym karę uważa się za odbytą, jest krótszy od okresu, pozostającego mu do odsłużenia czynnie w wojsku.

Nakazu zawiadamiania można nie wydawać, jeśli okres, po którym karę uważa się za odbytą, nie przekracza roku, albo po dopełnieniu obowiązku służby wojskowej nie będzie przekraczał roku, a ze względu na szczególne okoliczności niema wątpliwości, że zwolniony będzie się prowadził dobrze.

Nakaz zawiadamiania można na prośbę zwolnionego cofnąć, jeśli na wolności prowadzi się on dobrze najmniej przez dwa lata.

§ 14. Komendant (zarząd) więzienia wykonywa decyzję, zarządzającą zwolnienie, natychmiast, chyba, że zaszyły lub wyszły na jaw okoliczności, któreby uzasadniały odmowę zwolnienia. Komendant (zarząd) więzienia przedstawi w tym wypadku sprawę natychmiast do ponownej decyzji.

Komendant (zarząd) więzienia, wypuszczając skazanego na wolność, powiadomi go o obowiązkach co do sprawowania się, o obowiązkach meldunkowych i skutkach ich zaniedbania, o ile został wydany nakaz zawiadamiania o miejscu pobytu, oraz zawiadomi o zwolnieniu i jego warunkach (art. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. Dz. U. R. P. № 59, poz. 369 w brzmieniu art. 1 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r.) dowódcę formacji, do której zwolniony zostaje odesłany, lub posterunek (komisarjat) policji państwowej właściwy dla miejscowości, do której udaje się zwolniony, nie pozostający w czynnej służbie wojskowej.

§ 15. Postanowienia §§ 5—14 stosuje się odpowiednio także w wypadku, gdy z urzędu postanowiono przedstawić wniosek o przedterminowe zwolnienie.

Komendanci (zarządy) więzień są obowiązani przedstawiać takie wnioski co do skazanych, którzy czynią zadość warunkom przedterminowego zwolnienia (§ 7).

Naczelnym Prokurator Wojskowy i prokuratorzy przy wojskowych sądach okręgowych mogą kendantom więzień wojskowych, podlegających ich nadzorowi penitencjarnemu wydawać w tym zakresie zlecenia w poszczególnych sprawach.

Dochodzenia celem przygotowania wniosku wolno rozpocząć już przed terminem, określonym w § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Każdy prokurator, który dowie się o złem prowadzeniu się zwolnionego lub o niewykonywaniu przez niego obowiązku, przewidzianego punktem 2 artykułu 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. albo o zarządzonym przez władzę wojskową lub policyjną tymczasowym przytrzymaniu przedterminowo zwolnionego — zawiadomi o tem właściwego prokuratora przy wojskowym sądzie okręgowym (§ 10 ust. 1 i § 18), który przedstawi sprawę ze swoim wnioskiem według właściwości bądź to właściwemu dowódcy do decyzji, czy zwolnienie należy cofnąć, bądź to Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu, który przedłoży sprawę do decyzji Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 17. Władza wojskowa lub władza bezpieczeństwa, która zarządziła tymczasowe przytrzymanie zwolnionego (art. 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r.—Dz. U. R. P. № 59, poz. 369) zażąda za pośrednictwem prokuratora przy najbliższym wojskowym sądzie okręgowym decyzji co do cofnięcia zwolnienia, przytaczając podstawy cofnięcia i wskazując władzę, która zwolnienie zarządziła.

Ten prokurator wojskowy może przed skierowaniem sprawy do właściwej władzy, która zarządziła przedterminowe zwolnienie (§ 16), zarządzić wypuszczenie przytrzymanego na wolność.

Tymczasowe przytrzymanie zalicza się na poczet kary.

§ 18. Jeśli sąd wojskowy, który wydał wyrok, nie istnieje, właściwym do czynności, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, jest dowódca właściwy dla tego wojskowego sądu okręgowego (sądu admirałskiego) i prokurator przy tym wojskowym sądzie okręgowym (sądzie admirałskim), który objął czynności sądu zlikwidowanego. Jeżeli zaś sąd, który wydał wyrok, nie przekazał swoich czynności żadnemu z istniejących sądów wojskowych lub niewiadomo, któremu sądowi czynności te zostały przekazane, wówczas właściwymi są dowódca właściwy i prokurator wojskowy, w których okręgu skazany ma wojskowy przydział służbowy lub przebywa.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

801.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 10 października 1927 r.

w sprawie wypuszczenia Serji XVII biletów skarbowych.

Na podstawie art. 1, 6 i 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. № 73, poz. 507) w brzmieniu art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 1925 r. o upoważnieniu Rządu do zaciągnięcia pożyczek państwowych oraz o biletach skarbowych, bilonie i pomocy dla instytucyj kredytowych (Dz. U. R. P. № 119, poz. 859) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 15 października 1927 r. wypuszcza się Serję XVII biletów skarbowych w odcinkach po 10.000 zł. z terminem płatności w dniu 31 grudnia 1927 r. na ogólną sumę zł. 25.000.000.

§ 2. Serja XVII biletów skarbowych jest oprocentowaną w stosunku 6 od sta rocznie.

§ 3. Sprzedaż biletów skarbowych Serji XVII odbywać się będzie w oddziałach Banku Gospodarstwa Krajowego oraz w innych instytucjach państwowych i prywatnych, upoważnionych do tego przez Ministra Skarbu.

§ 4. Serja XVII biletów skarbowych będzie wykupywana od dnia 31 grudnia 1927 r. do dnia 30 czerwca 1928 r. przez Centralną Kasę Państwową, oddziały Banku Gospodarstwa Krajowego oraz inne instytucje, upoważnione przez Ministra Skarbu; poczynając zaś od dnia 1 lipca 1928 r. do dnia 31 grudnia 1937 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 października 1927 r.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*